

Meesher zorg dragen voor de afgezanten van Het Verlichtte Territorium van 'Terres' Hymne.

Het was een aanzienlijke verantwoordelijkheid, maar Cobrack maakte zich er geen zorgen over: hij had een uitstekende reputatie opgebouwd in zijn jaren van dienst in de krijgsmacht.

Ook vertrouwde hij op de capaciteiten van zijn peloton. Niet alleen in oorlogstijd maar ook met ceremoniële evenementen en de beveiliging van hoog geplaatste notabelen zoals vandaag.

Zijn gevechtservaring had hij in het laatste jaar van de oorlog opgedaan, toen hij op zijn zeventiende oud genoeg was om te strijden op het front tegen 'Terres' Hymne. Iets minder dan een jaar later was de oorlog plotseling voorbij en dat was inmiddels ook alweer twintig jaar geleden. Na de oorlog had hij nog gestreden in de gevechten die langs de landsgrens af en toe uitbraken, die waren veelal kleinschalig geweest maar sommige ervan waren ontaard in felle, intense conflicten.

Het Gebouw van de Vrede waar de afgezanten ontvangen zouden worden, en waar tevens de onderhandelingen zouden plaats vinden was hier gebouwd om precies die reden. Om het hier midden in het ruige landschap te realiseren had iets meer dan een jaar geduurd, wat gezien de locatie en de grootte een indrukwekkende prestatie was. De gebouwen waren volkomen wit, de kleur van de vrede, en de kleur die de diplomaten voerden. Uitbouwen liepen met sierlijke lijnen in elkaar over. Er waren balkons, terrassen en mooie open wandelgangen. Het complex bestond eigenlijk uit drie dezelfde gebouwen die in een driehoekvorm met de achterkant aan elkaar gebouwd waren zodat elk van de drie naties evenveel ruimte had om hun gevolg in onder te brengen en evenveel tuin had om zich in te bezinnen.

Er was veel gedaan om ervoor te zorgen dat de afgevaardigden zich op hun gemak zouden voelen en niet voor het hoofd gestoten zouden worden.

In het midden van het gebouw lag de zaal der natiën, deze

had de vorm van een driehoek en in de zaal stond een grote driekantige tafel waaraan elke natie net zoveel ruimte had als de andere twee. Op het terrein van het complex waren zelfs landingsbanen voor elke natie aangelegd.

En op de landingsbaan voor Korva stond hij nu te wachten op de vlucht van de Korvaanse diplomaten. Het zou een bescheiden ontvangst worden zonder het ten gehore brengen van volksliederen, ceremoniële muziek of toespraken.

Hoewel belangrijk, waren dit nog onderzoekende besprekingen om te zien of het 'oude zeer' van de oorlog voldoende gesleten was, zodat er bijvoorbeeld weer officieel en op grotere schaal handel met elkaar kon ontstaan.

Cobrack had zich afgevraagd hoe het kwam dat deze vergadering werd gehouden op zijn geboortegrond, De Verenigde Coalitie van Synderra, maar had daar geen antwoord op gevonden. Hij was niet betrokken geweest bij de eerste contacten met de buurnaties en de afspraken die destijds werden gemaakt. Dit complex bevond zich slechts op enkele kilometers van beide grenzen van de andere naties en was dus gezien vanuit de positie van de bezoekende diplomaten feitelijk vijandelijk grondgebied. Daarom was het van het allergrootste belang dat de afgezanten niets zou overkomen en dat ze in alle rust en veiligheid met elkaar konden overleggen. De toekomst van het hele continent hing af van deze diplomatieke missie.

Toen er wat opgelaten geluiden uit de richting van de raadslieden kwamen, hadden de ogen van Cobrack het naderende vliegtuig al minuten lang gevolgd. Het toestel glansde wit in de vroege middagzon terwijl het cirkelde om zich uit te lijnen met de landingsbaan en de daling in te zetten.

Een tiental minuten later stond het straalvliegtuig in het daarvoor bestemde vak aan het einde van de landingsstrip, was de trap waarmee de passagiers het toestel konden verlaten aange-

zet en ging de deur open. Het groepje raadslieden wandelde naar de trap en bleef daar uitgelaten staan wachten op de gasten. Het duurde even voor er beweging te zien was in de deuropening.

Cobrack zoog wat extra lucht zijn longen in: 'Peloton! Geef acht!' Met een doffe dreun schoten zijn twaalf resterende mannen strak in de houding. Om zijn eenheid netjes te presenteren en de buitenlandse gasten met respect te begroeten wilde hij deze korte exercitie uitvoeren, maar zo gauw de eerste bezoeker op het asfalt zou staan begon hun werk. De diplomatieke delegatie liet zich eindelijk zien en de één na de ander kwam vanuit de deuropening en keek even om zich heen om de voor hen vreemde omgeving in zich op te nemen alvorens de trap af te dalen. Het groepje Synderaanse raadsleden had zich in een knullig rijtje opgesteld aan de voet van de trap en begonnen met het begroeten van de eerste Korvaanse bezoekers.

Het viel Cobrack op hoe ontspannen de gasten op hem overkwamen. Hij bespeurde geen angstige of onzekere gezichten, geen achterdochtige blikken of zenuwachtig gefluister. Nadat hij zijn mannen het commando had gegeven dat een einde aan de exercitie maakte, positioneerden ze zich in een ruim, beschermend cordon om alle niet-militairen heen.

Een van de Korvaanse leden, een lange man waarvan het donkere haar op zijn hoofd de strijd aan het verliezen was met het grijze, in het typerende wit van de diplomatieke orde stapte op Cobrack af.

'Kapitein,' zei hij en bood Cobrack zijn hand aan: 'Ik ben Daval Vailin, Hoofd Diplomatie tijdens deze missie.'

Cobrack schudde hem de hand: 'Kapitein Cobrack, heer. Mijn mannen en ik staan garant voor uw veiligheid tijdens uw verblijf. Ik ben de hoogste in rang van de militaire afdeling hier dus als er vragen of opmerkingen zijn aangaande veiligheidskwesties, dan verneem ik dat graag.'

'Aangenaam, uitstekend,' antwoordde Daval vriendelijk. 'Mag